kurtuluş YOLU
★ halk gazetesi ★

15 KURUŞ
1 Aralık 1968
YIL: 1 SAYI: 1

MAGIRUS'TA GREV 23. GÜN

Bütün maden iş kolundaki işçiler, mensucat işçileri, yapı işçileri, lâstik işçileri, bil cümle işçiler birleşiniz. Magirus işçilerinin grevi senin de grevnidir. Bu grev senin de ekmeğinin savaşıdır. Maddi ve manevi desteklemek görevindir.

Beş senedir en basit işçi haklarına bile sırt çeviren diktatörce baskılar yapan. küfürbaz, en kötü çalışma şartlarını hâlâ sürdürmek isteyen, işçilerin haklarını vermeyen, işçilerin hakları için mücadele eden, sendika temsilcilerini işten atan, patron İzzet Ünverin plânları artık suya düşeceğe benzemektedir. Çünkü işçilerin 55 madde tutan taleplerine karşı hiç bir maddeyi kabul etmemesi ve bununla da yetinmeyip çarşaf çarşaf ilânlar vererek fabrikaya yeni işçiler almağa kalkışması karşısında Magirus işçisi ARTIK BIÇAK KEMİĞE DAYANDI DİYEREK tam bir beraberlik içinde grev yapmaktadırlar.

Patron İzzet Ünver bilmeli dir ki;

1 - 1964 teki gibi işçilere para vererek noterden istifa ettiremeyecektir.

2 - 1965 te olduğu gibi sendikalı 300 işçiyi işten atma yolu bugün tıkalıdır.

3 - Grev anında işçi almağa devam ettiği takdirde karşısında başta kanunları, ve işçilerri bulacaktır.

Nedir bu işçilerin suçu, Bir günde 370 bin liralık bir otobüs, 45 bin liralık bir cip yine ayni günde 80 bin lira değerinde minübüs ayrıca on günde bir de 550 bin liralık havalı otobüs yapmaları mıdır bay patron?

Ve bunun karşılığı,

1 — 300 - 600 Tl. ücret mi?

2 — Beş senedir değişmeyen etsiz yağsız nohut, fasulya pilâv yedirmek mi?

3 — İşçileri işyerinde kar yağmur soğuk altında çalıştırmak mı?

4 — İçme suyu dahi bulundurmamak mı?

5 — 500 - 700 kişiye göstermelik iki adet banyo mu?

6 — Patlayıcı maddeler için emniyet tertibatı almayıp iş kazalarına sebep olmak mı?

7 — Doğum çocuk ve ölüm gibi hallerde bir kuruş vermemek Mİ? Bay patron?...

Hakikatler ortadadır. Magirus işçileri yerden göğe kadar haklıdır. Magirus işçilerine düşen görev, haklı davalarında birlik içinde, sonuna kadar dayanmak, direnmek ve kanunlar dışı güreşen patron İzzet Ünver'e ve bütün patronlara hakların alınabileceğini ispat etmektedir.

BAŞYAZI

GERİ KALMIŞLIK

Süleyman ÜSTÜN

Bir ülke için geri kalmış, ya da az gelişmiş ülkedir denildiği zaman, genellikle, bu ülkenin yalnızca ekonomik alanda geri kaldığı, kalkınamadığı, millî gelirinin az olduğu akla geliyor. Yani bir ülke endüstrisini kuramamışsa, teknik tarıma geçememişse, pazarlar bulup ihracatını arttıra[illegible] gelişmiş ülk[illegible] Da[illegible] geri kalmışlığın tek ölçüsü bu [illegible]lıyor. Bu deyimlerin neleri içerdiği, kapsamında neleri bulunduğu, geri kalmışlığın bir bütün olduğu düşünülmüyor. Geri kalmışlık bir bütündür. Bir ülke için geri kalmış ülke denildiği zaman, bu ülkenin ekonomisiyle birlikte bütün kuruluşlarında aynı geri kalmışlık ayni şekilde söz konusudur. Geri kalmış bir ülkenin sineması da, tiyatrosu, üniversitesi, eğitimi, sağlık işleri, belediye hizmetleri, tarımı, basını, düşün hayatı v.b. da ayni ölçüde geri kalmışlık gösterir. Bütün bunlarda da geri kalmışlığın bütün özelliklerini her zaman, her yerde görmek mümkündür.

Bir dalda bazı çıkışları, bazı ileri davranışları görerek burada işlerin iyi gittiğini, gelişmiş ülkelerdeki gibi çalışmalar yapıldığını sanmak yanılmadır. Örneğin : Henüz köylerin yarısından çoğuna sağlık memuru bile gönderememiş, köylerinde

(Devamı 4. sayfada)

PAHALILIK

Bütün hasta işçilere, küçük memurlara, köylülere müjdeler olsun. Bundan böyle, dar gelirli hastalar perhiz yapmaktan iyice kurtuluyorlar. Eti kızartma mı, yoksa haşlama mı, yoksa ızgara mı yemeli meselesi tamamen ortadan kalktı.

Sağ olsun fiyatlar sayesinde kızartma et yeyipte hasta olmaktan kurtulduk. Nasıl olsa, uzun zamandan beri ayda bir veya bayramlarda gördüğümüz et gibi muzur yiyecekleri, bu gidişle hiç görmeyeceğiz.

Gerçekten ülkemizde fiyatlar, feza yarışına çıkmışcasına birbirleriyle yarış ediyorlar. Hele İstanbulda her şey ateş pahasına.

Oysa, her yaratık gibi insanoğlu da gıdasını aldığı sürece muntazam çalışabilir ve yaşayabilir. İleri ülkelerdeki insanların ortalama ömürleri 65 ilâ 80 arasında değişir. Bizde ise yeni doğan bir çocuk, ortalama olarak 35 sene yaşamak şansına sahiptir. Ülkemizde bazı illerde, doğan her 1000 çocuğun 122 si ölü doğar. Ve Türkiye mizde sağlam doğan her 1000 çocuktan 450 tanesi daha 10 yaşına gelmeden toprağa verilir. Ve her ne hikmetse, telef olan bu çocukların her 100 tanesinde 95 tanesi, işçi, küçük memur, ve köylü gibi dar gelirlilerin çocuklarıdır.

Bunun ilk sebebi tabiidirki yeteri kadar beslenememektir. Ama sadece o çocukların değil, aynı zamanda onları mey-

(Devamı 4. sayfada)

ÇIKARKEN

Elinizde olan Kurtuluş Yolu gazetesi, her ayın birinde ve onbeşinde çıkacaktır. Bu gazete fabrika önlerinde caddelerde kahvehanelerde, istasyonlarda maliyet fiatı olan 15 kuruşa satılacaktır.

Gazetende han, hamam apartman dağıtma palto pardesü satma, güzellik yarışmaları gibi aldatmacalara elbetteki yer verilmeyecektir. Yer verilmeyecektir, çün kü, halkımızın çözüm bulmamış dertleri karşısında alay etmektir en azından halka saygısızlıktır bu.

Zor da olsa doğru olanı, söylemek göstermek gerektiğine inanıyoruz. Bunun içindir ki, çarşaf çarşaf ilânlar da bulunmayacak gazetende. Gazeten bu yüzden çok zor çıkacak ama mutlaka çıkmak olacak amacı.

Senin gibi katıksız bu toprağın insanı hayatını çalışarak kazanan namusunu ve şahsiyetini kaybetmeden yaşayan alnı açık kişilerin haftalıklarından ayırdıkları paraların bir araya gelmesiyle çıkacak Kurtuluş Yolu. Onun içindir ki, gazetenin ipleri para babalarında bankerlerde patronlarda değil, halkın gönlünde düşüncesinde elinde olacaktır.

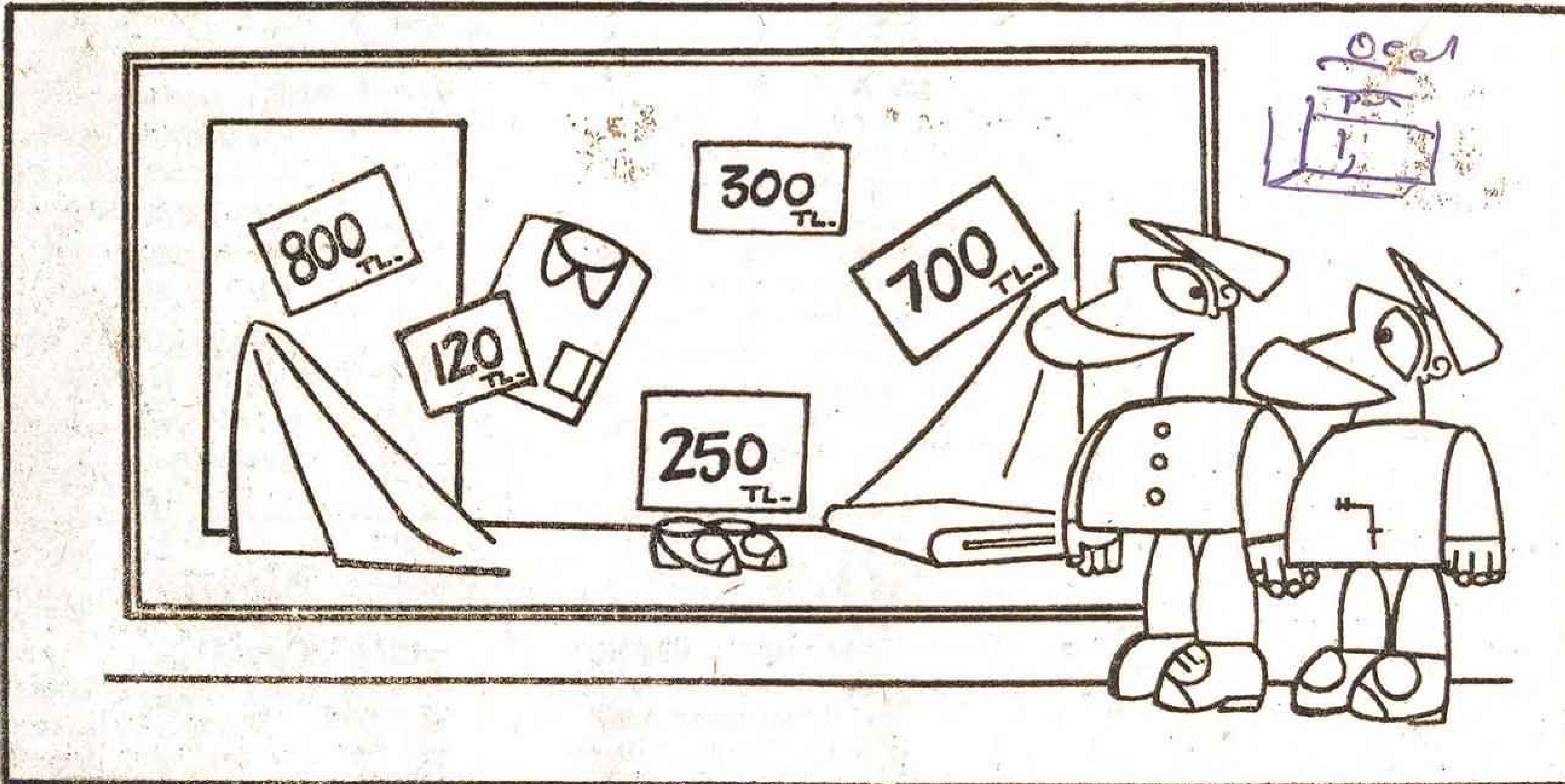
Kökü ve dayanağı halk olan bir gazete elbetteki halkın yaşamasını dertlerini acılarını yazacaktır. Haksızlıkların, ahlâksızlıkların haberini vermek, resmini çekmekle yetinilmeyecek, bugüne kadar oldu ğu gibi gözlerden kaçırılan kötülüklerin niçin ve nasıl meydana geldiğini ve çözüm yollarını hiç bir engel tanımadan dobra dobra gözler önüne koyacaktır.

Biliyor ve inanıyoruz ki, çorak topraklarımızın yeşermesi yurdumuzun doğusun da batısında, kuzeyinde güneyinde fabrikaların açılması işsizliğin kökünün kurtulması topraksız evsiz barksız yaşamanın son bulması, insanların kardeşçe yaşadığı tek bir yabancı devlet çizmesinin basmadığı Türkiyemize halk susamıştır.

Bu işlerin üstünden gelmek ancak ve ancak halkın elindedir. Kuvvetli olan halk tır.

İşte Kurtuluş Yolu gazetesi halkla el ele omuz omuza güzel güzel günlere olan inancı ile Türk basın alemine giriyor. Ne MUTLU HALKIN KURTULUŞUNDA ÇALIŞANLARA.

M. A. E.

Paramız yok ama satın alma hürriyetimiz var.

TÜRKİYE'de HALKIMIZ KURTULUŞ YOLUNDA

CAM - DEMİR - ÇİMENTO KARABORSA

Günlük gazeteler yine karaborsa haberleri ile doldu.

Söylendiğine göre, Devletin ürettiği çimento'nun dağıtılması 3 - 4 firmanın elindedir ve bu firmalar bir yılda, masa başında milyonlar vurmaktadırlar.

İstanbulda kullanılan her 100 ton çimentodan 50 si karaborsadan alınmaktadır. Ton başına açıktan 100 lira kazanılsa, 3 - 4 kişi senede karaborsadan 50 milyon lira vurgun vurmaktadırlar.

Cam ve demir de ayni durumdadır. Pencere camı fiyatları son günlerde metre karede 4-5 lira artmıştır. Fakir fukara halkımızı bu olayları yakından takip etmek ve sebeplerini bulmak zorundadır.

Gerçi çimento, demir gibi maddelerin müşterisi inşaatçı müteahitler gibi görünse dahi, eninde sonunda yük fakir halkın omuzlarına yüklenmektedir. Çünkü :

1) Mesken fiyatları artacaktır. 2 odalık bir evcegize sahip olmak zaten hayal gibi idi. Şimdi iyice hayal olacaktır.
2) Bu fiyat artışları, hemen diğer fiyatları dı artıracaktır. Bu zaten başlamıştır.
3) Karaborsadan yapılan vurgunlar, açıktan, defter kayıtlarına geçmeden yapıldığından Devlet bu kazançlardan vergi de alamıyacaktır. Karaborsa ile beraber vergi kaçakçılığıda artacaktır.

Fakir. fukara halkı yakından ilgilendiren bu durumun sebepleri ise kısaca şöyle sıralanabilir.

I — Devlet eliyle kurulmuş, Milli ağır sanayimiz yoktur. Yani Makina yapan Fabrikalarımız yoktur. Kurulan Fabrikaların makinaları. Avrupadan, Amerikadan getirilmektedir. Bu ise pahalıya mâl olduğu gibi, herhangi bir arıza sonunda, yedek parçaları dahi Avrupadan, Ame rikadan gelmektedir. Meselâ Cam bu yüzden pahalılanmaktadır.

Çayırova Cam Fafrikasında Almanlara yaptığı yüksek fırın çökmüştür. Tamiri için, Almanyadan uzman ve yedek parça getirtilmektedir. Onun için yüksek fırının tamiri aylar sürecektir.

II — Hangi işleri, nasıl yapacağımızı biz değil, Avrupalılar, Amerikalılar kararlaştırmaktadırlar. Yani Ekonomimiz Emperyalizmin tesiri altındadır. Yaptığımız işler halkımız için değil, evvelâ eloğlu için yapılmaktadır. Meselâ biz cam sıkıntısı çekerken, fiyatlar bu yüzden artarken, 1968 yılında Amerikaya 750 bin dolarlık Cam gönderiyoruz. Sonra biz camsız kalıyoruz. Niye? Çünkü Amerika ve Ortakları öyle istiyorlar.

III — Eldeki paralar, Fabrikalar yapmaya değil, Lüks Apartmanlar yapmaya harcanmaktadır. Bugün İstanbulda 750-800 bin liraya Apartman Katları satılmaktadır. Devlet ise bunun önünü alamamaktadır. Hatta dolaylı olarak bunu yardım dahi etmektedir.

Sonuç olarak; karaborsa ve sebepleri fakir halkımızı yakından ilgilendirmektedir. Dar gelirli, işçi, küçük memur, köylü, esnaf zanaatkârları çok sıkıntılı günler beklemektedir. Bu alanlar, bu kötü günlerin ilk işaretleridir.

Meclis Toplanamıyor Ama Milletvekillerine yeni haklar tanınıyor.

Türkiye, yukarıdaki sütunlarda yazılan sıkıntılı günlere girerken, B. M. Meclisi bir türlü toplanamamaktadır. Her gün çoğunluk sağlanamadığından, toplantılar tehir edilmektedir. Ama sayın Milletvekillerinin aylıkları işlemektedir. Sade aylıkları değil, bunu yanı sıra yeni bazı haklarda almaktalar. En son olarak, Milletvekili ve senatörlerin hususi otoları, özel muamelelere tabi tutulacak ve bazı trafik hükümleri bunlara uygulanmayacaktır.

Aldıkları paranın hakkını vermeyenlere, Meclisin çiftlik olmadığını hatırlatmak gerekir. Millet onları, oraya, boy göstersinler, kendi borçlarını affettirsinler, arabalarına özel isimler konsun diye seçmiyor.

Bu durum seçenleri de, seçilenleri de düşündürmelidir. Ve akıllar başa devşirilmelidir.

Mecliste Sazlı Danslı Yemek Verildi...

Türk Parlamento Heyeti'nin Yugoslavya'ya yaptığı ziyareti iade etmekte olan parlamento heyeti onuruna, parlamento şeref salonunda sazlı, sözlü ve danslı bir yemek verilmiştir. Parlamento üyelerinin eşleri ile katıldıkları ziyafet geç saatlere kadar neşeli bir şekilde devam etmiştir.

Ancak bu yemekte bazı Parlamento üyelerinin aşırı alkol almaları, özellikle bazı A. P.li üyelerin mini etek giymiş eşlerinin, eteklerini ellerindeki tesbihle örtmeye çalışmaları, bir dansözün de kıvrak dansları neşeyi arttırmıştır.

Ziyafete katılan M. P. genel Başkan yardımcısı Seyyit Faruk Önder, daha sonra geceyi şu dörtlükle tamamlamıştır.

«Dünkü davette yine kaldık tezatlar içre biz
Meclisin zillerle oynadı çatısı bacası
Birisi tesbihle örterken eşinin minisini
Peçeli bir hatun yanında sızdı kocası.»

(Cumhuriyetten)

İŞÇİ - KÖYLÜ - GENÇLİK HAREKETLERİ

— Magirusta grev devam etmektedir.

— Adanada Fırın işçileri greve başladılar

— Keban Barajında çalışan 2000 işçi grev kararı aldı.

— Samsunda, işten çıkarılan 197 tekel tütün işçisi Ankaraya doğru. Pankartlarla yürüyüşe geçtiler Ama polis 82. Km. olanHavzada işçileri geri çevirdi.

— Topkapı, Işık plâstik Fabrikasında 20 Kasımda grev uygulaması kararlaştırıldı.

— Samsunda tütün ekicileri köylüler yürüyüşe hazırlanıyorlar.

— Kayserinin bir köyünde, köylüler ağanın toprağına el koydular ve toprakları aralarında paylaştılar.

— İstanbulda, İstanbul Matbaası işçileri grevi 265 ni gününde.

— Tarsusta ırgatlar, ücretlerini zamanında almadıkları ve 20 arkadaşları işten çıkarılmak istendiği için yürüyüş yaptılar.

— Bursa Eğitim Enstitüsü Talebelerin boykot yapması üzerine tatile girdi.

— Ankara, Gazi Eğitim Enstitüsünde talebelerin açlık grevi sona erdi, boykot devam ediyor.

DÜNYA'da HALKLAR KURTULUŞ YOLUNDA

ARAP - İSRAİL ÇATIŞMASI

MİNU İNKAYA

Uzun bir süredenberi oldu - oluyor, geldi geliyor derken, nihayet haber resmî ağızlardan da doğrulandı. Kendi vatandaşları arasında dahi «Kasap» namı ile tarihe geçecek olan başkan Jonson Kuzey Viyetnamın bombalanmasını durdurdu. Amerika Viyetnamda yenildi, ama Amerika savaşsız yapamaz. Çünkü iktisadi durumunu ona göre ayarlamış bir kere. Bir Cumhurbaşkanı düşünün ki yurttaşlarına «Viyetnamdaki savaş yüzünden ülkemizde işsiz kimse kalmadı» diye müjde verebilsin.

Viyetnamı dize getiremeyince acaba Amerika yeni bir savaşı nerede çıkarır? Geçen yıl Jonson «Türkiye ikinci bir Viyetnam olabilir» demişti. Türkiye acaba nasıl bir ikinci Viyetnam olabilir?

Biliyoruz ki Güney komşularımız olan Arap ülkeleri İsrail ile devamlı bir çatışma halindedir.

Amerika İsrail'i açıkça korumaktadır — Askeri yardım yapmaktadır, İsrailin varlığını tehdit edecek en ufak hareketi bastıracağını bildirmektedir herhangi bir Arap — İsrail savaşı sınırımıza dayanır ve bizleri tehdit ederse, Amerika İsraili mi yoksa Türkiyeyi mi savunacaktır? Bu sualin cevabı bizce açıktır. Kıbrıs davamızda karşımıza çıkan Amerika elbette ki İsraili savunacaktır. Çünkü Amerikanın yabancı ülkelerde yaptığı yatırımlardan elde ettiği paranın yarısı Ortadoğudan gelir. İsrail ise Amerikanın Ortadoğudaki bekçisidir.

İsrail devleti 1948 yılında kuruldu. 20 yıl içinde Arap komşuları ile 3 defa savaşa girdi. Bu savaların üçünü de kazandı, ve her savaşın sonunda topraklarını Araplardan aldığı yerlerle genişletti. Buna rağmen Ortadoğuda bir denge sağlanamadı. Soruna askeri açıdan bakıldığı sürece yani Araplar ve İsrailliler arasındaki anlaşmazlığı askeri açıdan halletme yoluna gittikleri sürece Ortadoğuda huzur ve barış olamıyacaktır. Soruna çare bulmak için her iki taraf masaya oturup bir çözüm yolu aramalıdır. Ve çözüm askeri değil siyasi yoldan olacaktır.

Geçen yılki savaştan sonra hem Arapları hem de İsraili düşündüren bir durum çıktı ortaya : gerilla birlikleri. Bugün Ürdün ovasına bakan dağlarda çeşitli Filistin gerilla birlikleri vardır. Son savaştan beri bu gerilla birliklerinin sayıları ve savaşma güçleri kendilerini hisettirecek kadar artmıştır.

Bugün bu gerillaların yaptıkları akınlar şimdiye kadar tüm Arap ordularından daha endişe verici olmaktadır İsrail için. Gerilla birliklerinin bulunduğu bölge artık askeri ve siyasi bakımdan en önemli olanıdır.

Gerilla birlikleri dört ana grupta toplanıyor. Bu grupların hepsi aynı şeyi istiyor: Filistinde hiçbir Arap ülkesine bağlı olmayan bir Filistin devleti kurmak. Bugün Filistinin bütünü İsrailin elinde, onun için İsrail ile savaş halinde gerillalar. Çağımızın kuvvetli düşmana karşı en etkili savaş şekli gerilla olduğundan, bu yolu seçmişler. Bu dört grup gerilla birliği ayrıntılarda değişiklik gösteriyor, ama henüz müşterek düşman yenilmedikçe bu ayrıntılar su yüzüne çıkmıyor. Bu gerilla birlikleri içinde en adı duyulmuş olanları El Fetih ve Filistin Kurtuluş Ordusu. Geçenlerde hepsi müşterek bir kurmay heyetinin idaresinde birleşti. Bağımsız bir Filistin devleti kurmak istemeleri, komşu Arap ülkelerini «baş» olarak tanımamaları, ayrıca gün geçtikçe basında daha çok sözleri edilmeleri Arap ülkelerinde bu gerillalara karşı bir hoşnutsuzluk yaratmaktadır. Nitekim geçenlerde Ürdünde gerillalar kral Hüseyin'i İsrail'e karşı yeteri kadar sert davra[illegible] devi[illegible] ile kalktılar. K[illegible] komando da denen gerillaları bastıramadı ve teminat vermeye mecbur oldu.

Bizim kanımız şudur ki : Arap ülkeleri bir araya gelip ortak bir ülke kurup ortakbir ordu meydana getirmedikçe birlik içinde hareket edemiyeceklerdir. Arap ülkelerinin birleşmesi ise pek imkân dahilinde gözükmemektedir. Arap ülkeleri sadece İsraile olan düşmanlıklarında birleşebiliyorlar, bu da bir duygudan öteye gitmiyor. Onun için İsrail tehlikesini savaş yolu ile ortadan kaldıramazlar, anlaşmaları gerekiyor. Ama gerilla birlikleri düşmanla asla anlaşmazlar. Bir kere tek elden idare ediliyorlar, hepsi aynı şeyi istiyor, ve savaşma usulleri çok etkili. Düşmanlarını iyi hesaplarlarsa, Filistinin kurtuluşunda sözü geçen kuvvet olmamaları için bir sebep yok.

KORE

1953 yılında Kore savaşı sona ereli basınımızda Koreyle ilgili haber çıkmaz oldu. 1968 yılının ocak ayında Kore yeniden basına geçti - hem de baş haber olarak. Küçük Kore Cumhuriyeti kara sularını ihlâl etti diye kocaman Amerikanın Pueblo adlı savaş gemisini esir aldı. Bunun yanısıra Dış basından öğrendiğimize göre, 1967 yılının ortalarından beri güney Kore'de gerilla savaşları olmaktadır. Okuyucularımıza bu konuda önümüzdeki sayı geniş bilgi vereceğiz.

VİYETNAM

O dediği dedik, o kimselere yüz vermeyen, kızdığı zaman çoluk çocuğun başına bombalar yağdıran, o anlı şanlı Amerika Kuzey Viyetnamı bombalamayı durdurdu. Ve hemen barış görüşmeleri için düşmanları ile masaya oturdu. Seçimlerden 4 gün önce alınan bu karar, iyi niyet bakımından kimseleri pek kandırmadı, ama Amerikanın ne kadar aciz olduğunu bir kere daha ortaya koydu.

SÖZLÜK : Gerilla Nedir?

1. Bir nevi çete harbidir. Ülkeleri yabancı istilâsı altında olan halkların silâhlanarak bizzat savaşmasıdır.
2. Bu savaş devamlı hareket halinde olan küçük birliklerle ani baskınlar şeklinde yürütülür.
3. Bu savaş usulü ile özgürlüğüne kavuşan ülkeler şunlardır : Küba, Cezayir, 1919 Kurtuluş Savaşı sonunda Türkiye.

İSTANBUL PERDE ARKASI

İstanbul Belediyesi Zengine Hizmet Ediyor.

CAN AÇIKGÖZ

Evet, İstanbul Belediyesi zenginlere hizmet ediyor...

Belediye kendi kanununa göre şehirliye hizmetle görevlidir. Bu hizmetlerden, konut, sağlık, yol, su, elektrik, kanalizasyon gibileri başlıcalarıdır.

İstanbul, bu hizmetler bakımından iki kısma bölünmüştür. Bir yanda, bunların hepsinin tamam olduğu, zengin, gelişmiş semtler, diğer yanda bu hizmetler bakımından boynu daima bükük, fakir, gelişmemiş semtler. Bu semtler öyle semtlerdir ki, çoğu gecekondularla kaplıdır. Yolları kışın çamur, yazın toz deryasıdır. Su yoktur. Çeşme başlarında su için birbirleriyle kavga ederler ve hatta birbirlerini öldürürler. Kanalizasyonları yoktur. Helâları açığa akar ve çocukları bu pisliklerin içinde büyürler. Veya ölürler. İşte Belediyemiz aralarında böyle dağlar kadar farkların olduğu semtlerden meydana gelen bir şehrin Belediyesidir.

Belediye şehirliye hizmetle görevlidir dedik. Bize göre şehirliye hizmetin ilk şartı ise, bu zaruri ihtiyaçların evvelâ, her semtte karşılanmasını gerektirir. Onun içinde, Belediyenin imkânları önce, fakir gecekondu semtlerine tahsis edilmelidir.

Herkesin, içinde insan gibi yaşayabileceği bir evi, evin [illegible]iriği, ve mahallesinde yolu olmadığı sürece Belediyenin başka işlere harcayacağı parası yoktur. Olmamalıdır. Eğer oluyorsa, bu tek cümle ile, halka hizmet değil olsa olsa zengine hizmettir.

Eğer, İstanbulda her 100 evden 31 inde su yokken, Floryaya ancak bazılarının gidebileceği lüks motellerin yapılması için 4.478.900.— lira bulunabiliyorsa, bu halka değil, zengine hizmettir... Bu 4 milyon sadece ikinci kısmın inşaat tutarıdır. Bunun daha evveliyatı olduğu gibi peşi de gelecektir. Tamamı 60 milyon lirayı bulacağı söylenir.

Eğer, İstanbulda Fatihten beri kazma girmemiş yollar varken, Harbiye - Mecidiyeköy arası parke yolu söküp te asfalt yapmak için 1 milyon lira bulunabiliyorsa, bu halka değil olsa olsa zengine hizmettir....

Sadece bunlar mı? Daha birçokları var. Meselâ, kimlerin oturdukları iyi bilinen, Suadiye - Bostancı yolu için, 1.870. 000.— lira harcanıyor. Meselâ, Şişlide Kurtuluş ve Ergenekon caddeleri için 1. 526.000.— lira harcanıyor. Bu caddelerde esasında parke yol idi. Ama parke yolda yürümek biraz zol galiba? Şimdi asfalt olacak...

Ara sıra, göstermelik olarak bazı toprak yollar da yapılmaktadır. Ama bunlar dahi halka astarı yüzünden pahalıya mal olmaktadır. Çünkü Belediyemiz, bu türlü işlerini hep müteahhitlere yaptırmaktadır.

Belediye gibi büyük bir kuruluşun, bu işleri, kendi imkânlarını zorlamadan, kendisinden daha az imkânlara sahip müteahhitlere yaptırması ise anlaşılması güç bir durumdur. Veya gayet kolay anlaşılır bir durumdur... Çünkü halka hizmet edilirken dahi bir avuç müteahit korunmakta ve milyonlar kazanmalarına imkân verilmektedir. En basit bir hesapla, müteahide yaptırılan 100 metre yol yerine, Belediye kendisi yapsa belki 130 - 140 metre yol yapabilecektir.

İstanbul Belediyesi şehirliye hizmet görevini yerine getirmek istiyorsa, bu harcamaları derhal durdurmalıdır. Gecekondu ve diğer fakir semtlerdeki toprak yollar tamamen yapılmadan, zaten düzgün olan yollara bir kuruş dahi harcanmamalıdır.

Gecekondu, su, elektrik meseleleri halledilmeden, Florya motelleri gibi lüks yatırımlara kesin olarak son verilmelidir. Ve işler, müteahit eliyle değil, Belediyenin kendi imkânları zorlanarak ve genişletilerek yapılmalıdır. Çünkü günün şartları içinde ancak o zaman halka hizmet edilebilir. Aksi halde bunun adı, açıkca, bir avuç müteahide ve zengine hizmet olur.

Ekmeğe Zam yapıldı Ama Halk yine eksik gramajlı ekmek yiyor!

Bilindiği gibi 2 Ekimde ekmek fiyatlarına kilobaşına 8 kuruş zam yapıldı. Bir avuç fırıncıyı daha zengin etmekten başka bir işe yaramıyan bu zam, Belediye Başkanı Atabeye göre, söbüm ona fırıncıların ekmekten çalmalarını önleyecek ve İstanbul halkı pişmiş ve tam gramajlı ekmek yiyecekti. Belediye Başkanı bu düşücesinde samimi idiyse dahi bir kere daha aldanmıştır. Çünkü ekmekler halâ eksik ve pişmemiş olarak çıkmaktadır. 625 gram olması lâzım gelen ekmeklerin arasında 570 grama kadar olan ekmekler dahi satılmaktadır.

Halkın istemediği, bunun içinde binlerce imza attığı dilekçelere aldırmayan ve ekmeğe zam yapan Atabey ile onun emrindeki müdürleri bakalım bunun önüne şimdi nasıl geçecekler...

I. E. T. T. OTOBÜSLERİ

Belediye 300 yeni Otobüs aldı.

Belediye İETT idaresi İngiltereden 300 otobüs daha almıştır. Bir kısmı gelen otobüslerin hangi semtlere tahsis edileceği konusunda Belediye Meclisinde tartışmalar olmuş ve T.İ.P. li Meclis üyeleri, gelen otobüslerin öncelikle, fakir halkın oturduğu semtlere verilmesini istemişlerdir.

Ayrıca, otobüs alımında suistimaller olduğu yolunda bazı ihbarlar yapıldığından, bu konuyu incelemek üzere bir tahkikat komisyonu kurulmuştur. Komisyon çalışmalarına devam etmektedir.

KURTULUŞ yolu

Sosyalizm ve Aile

OYA SENCER

Sosyalizmi halkın gözünden düşürmek için kullanılan en önemli iki silahın din ve aile meseleleri olduğunu hepimiz biliriz. Acaba sosyalizmi halka kötü göstermek isteyenlerin, sosyalistlerin aile düşmanı oldukları iftirasının içyüzü nedir? Sosyalistler aile konusunda ne düşünürler?

Önce aile nedir, ona bakalım. Aile, erkekle kadının beraber yaşamak, her bakımdan birbirlerini tamamlamak, çocuk yetiştirmek ve bu çocukların bakımını, geleceğini sağlamak üzere kurdukları bir birliktir. Bu birliğin yapısı hep bugünkü gibi değildi. Tarih boyunca farklı aile biçimlerine rastlanır. Çok eski zamanlarda, henüz insanlar büyük kabileler halinde yaşarlarken, henüz özel mülkiyet denilen şey ortada yokken, yani herkes tabiatın nimetlerinden eşit biçimde yararlanırken, kabile mensupları yaşamaları için gerekli ürünleri hep birlikte üretip hep birlikte tüketirlerken, aile de farklı bir biçimdeydi. Bu konuyla uğraşanlar, uygarlığın bu ilk dönemlerinde, bugün bildiğimiz iki kişilik aileler yerine bir kabile içindeki bütün erkek ve kadınların birbirleriyle karı koca sayıldıkları çok evliliğe dayanan ailelerin var olduğunu söylüyorlar. Böyle bir düzende, tabiî ki çocuklar da bütün topluluğun ortak malıdır. Tarihin bu çok eski dönemlerinde, toplulukta ananın yani kadının hakimiyeti esastır. Ama, uygarlık ilerleyip toplumlar geliştikçe, yavaş yavaş özel mülkiyet ortaya çıkmış, o zamana kadar herkesin sayılan mal mülk, - ki bunlara tüketim araçları - adı verilir, topluluğun malı olmaktan çıkarak, şu veya bu kişinin malı sayılmaya başlamıştır. Aile içindeki iş bölümü, bu üretim araçlarının, özel mülk haline gelince, erkeğin sayılmasını gerektirmiştir. İşte o zamandan sonra da, üretim araçlarının sahibi olan erkek, hem aile içinde hakimiyeti kazanmış hem de elindeki, kendi malı olan zenginlik ve mal mülkü miras olarak çocuklarına aktarmak imkânını elde etmiştir. Ama çok evliliğe ve ananın hakimiyetine dayanan aile biçiminde erkek asıl çocuğunu tanımadığından, çocuklar ancak anaya göre tanındığından bu mümkün olamazdı. Bu yüzden de yeni bir aile biçimi, yeni bir evlilik biçimi gerekmektedir. Bu gereklilik iki kişiye ve erkeğin hakimiyetine dayanan aileyi doğurmuştur. Böyle bir ailede artık bir erkek bir kadınla evlenmekte ve çocuğun babası belli olmaktadır. Erkeğin birden fazla kadınla evlenebildiği hallerde bie (meselâ islâmlığın aile anlayışı) kadın ancak tek bir erkekle evlenebilir. Yukarda söylediklerimiz hatırlanacak olursa, bunun sebebi bir yandan miras aktarılırken, erkeğin kendi çocuklarını tanımak ihtiyacı, öte yandan mülkiyet araçlarının sahibi olan erkeğin artık kadına da hakimi olması ve kadının da bir eşya haline getirilmiş olmasıdır. Böyle iki kişilik birleşmeleri her toplum, çağlar boyunca, kendi şartlarına göre kanunlara bağlamıştır. Ortaya böylece evlilik törenleri, evlilik kanunları, aile hukuku çıkmıştır.

Çok evlilikten tek evliliğe geçiş ileri bir adımdır. Yalnız, kadının, mülkiyet araçlarının sahibi olan erkeğin hakimiyetinde bulunması, bir çok toplumlarda kadının aşağılaşmasına, basit bir eşya gibi görülmesine, ezilmesine yol açmıştır. Yakın zamanlara gelindiğinde, hele kapitalizmin kuruluşundan sonra, yeni ekonomik şartların ve yeni hayat şartlarının aileyi parçalamaya, ilk amaçlarından saptırmaya başladığını görürüz.

Servetlerin birikmesi, endüstrinin gelişmesi, yeni bir zengin sınıf yaratmıştır. Bu sınıfa burjuva sınıfı adını veriyoruz. Öte yandan burjuva geliştikçe, endüstri ilerledikçe, bir de emekçi sınıf, ya da işçi sınıfı doğmuştur. Değişen ekonomik şartlar, her iki ana sınıfın aile ilişkilerini de etkilemiştir. Bu etkinin müspet olduğu söylenemez. Durumu birkaç örnekle açıklamaya çalışalım. Üretim araçlarının sahibi olan, toplumun zenginliğinden en büyük payı alan burjuvalar, içinde yaşadıkları şartlar gereği aileyi ve evliliği de ekonomik hayatın bir parçası olarak görmeğe başlamışlar, evliliği bir ticaret, bir alışveriş şeklinde düşünmüşlerdir.

Burjuva sınıfına mensup kadınların, kendi kabahatleri olmadan, sınıflarının şartları yüzünden, evliliği kendilerine geçim sağlıyacak bir kurum olarak gördüklerini ve en iyi ekonomik imkânı sağlıyacaklarla evlenmek istediklerini biliriz. İşte böylece evlilik bir alım satım muamelesi şekline girer. Öte yandan işçi sınıfı da, içinde bulunduğu ekonomik şartlar ve güçlükler yüzünden, kendiliğinden ailenin yapısının bozulmasına doğru itilir. Ekonomik imkânsızlıklar işçi ailesinin kadının güç şartlar altında çalışmasını, kendini evine veremiyemisini, hatta dışarda çalışmasa bile geçim sıkıntısı yüzünden kocasıyla anlaşamamasını doğurur. İnsanların aile içinde mutluluk sağlayamamaları, onları aile dışına iter. Fuhuş böylece gelişir. Köylerde aile yapısı biraz daha farklı, daha sert kurallara tâbidir. Ama orlarda da çoğunluk kadın bir üretim aracından farksızdır. Erkeğin kadını kendine eş olarak değil de bir eşya şeklinde görmesi, aile bağlarını zedeler. İşte günümüz kapitalist toplumlarında aile kurumu, bütün sınıflarda böyle bir sarsıntı geçirmektedir. Şu halde hemen düşünelim. Sosyalizmin aileye karşı olduğunu söyleyenler bu gerçekleri görmüyorlar mı? Gazetelerin sosyete sütunlarına şöyle bir göz atmak ve sosyete dedikodularını biraz dinlemek, toplumun bu tabakasında aile ilişkilerinin nasıl çürümüş olduğunu göstermek için kâfidir. Daha paralı bir iş alabilmek, daha büyük vurgun yapabilmek için karılarını, kızlarını başkalarına peşkeş çekenler kimlerdir acaba? Sosyalistler mi, ya da sosyalistlere karşı çirkin bir propaganda yürütenler mi?

Sosyalizm bu konuda ne düşünür, ne yapmak ister? Sosyalistler ailenin amacının erkekle kadını, sevgi içinde, birbirlerini her yönde tamamlamak üzere bir araya getirmek ve doğacak çocuklarına sevgi içinde büyütülmesini, topluma faydalı insanlar olarak yetiştirilmesini sağlamak olduğuna inanırlar. Ama bu kapitalist bir düzende, yukarda anlattığımız şartlar yüzünden gerçekleşemez. Ancak sosyalist bir düzen evliliği bir alışveriş olmaktan çıkararak, kadına erkeğin yanında, bir eşya olarak değil de erkeğin eşi olarak bir yer sağlayarak, işçi ailelere refah getirip, yoksulluk yüzünden doğan parçalanmaları ve çatlakları gidererek ve burjuva ailesinin çürümüşlüğüne son vererek GERÇEK AİLE'yi gerçekleştirebilir. Şu halde sosyalizm aile düşmanı değildir. Sosyalizm kapitalist düzenin aileyi kökünden sarsan, yıkan, kirleten düzenine karşıdır. Tam tersine Sosyalizm gerçek aileden, yani karşılıklı sevgi, saygı, güven ve birbirini tamamlamaya dayanan aileden yanadır. Ancak bu çürümüş aile düzeninden memnun olanlar, para için kadınların kızların peşkeş çekilmesinden yana olanlar, evliliği bir alışveriş şeklinde görenler, sosyalizmin aile düşmanı olduğu propagandasını yürütürler. Sosyalizm namuslu, gerçek ailenin dostudur.

Biz kardeşmiyiz

ERGİN ERSOY
Elektrik Bobinaj İşçi

Bugünün büyükleri derler ki; Türkiyede sınıflar yoktur. Biz Türk Milleti zengini fakiri hep kardeşiz.

Diyelim ki; böyledir. Zengin fakir herkes kardeş olunca devlet de babamız olur. Hepimiz, çoluk çocuk sahibiyiz. Hiç duydunuz gördünüz mü? Çocukları arasında tercih yapan bir baba; bir evlâdını diğerine tercih eden üstün tutan bir baba. Bir çocuğunu özel arabalarda yüksek apartımanlarda en iyi hayat şartları içinde yaşatıp diğerine her türlü zilleti reva gören bir baba. Hiç duydunuz mu?

Söyleyin hangi parmağınızı kesseniz acımaz. Evlâtlar da bir elin parmakları gibidir. Hangisini diğerine tercih edip öbüründen vazgeçebilirsiniz.

Allah indinde ve Kanunlar karşısında eşit olmak gerçekten güzel şey. Ama varmı böyle bir eşitlik Bir kardeş en iyi hayatı sürsün öbürü sürüm sürüm sürünsün. İşte bize anlattıkları kandırmağa çalıştıkları kardeşlik bu. Oturduğumuz şehirlerde bile sınıf farkları en bariz şekilde kendini gösteriyor. Bilhassa şu dünyanın en güzel şehri İstanbul'a bakın ve sizler karar verin; Sınıflar var mı yokmu?

Bir tarafta yolları asfalt yüksek yüksek apartımanlar ve içinde oturan kodaman zengin kardeşler öbür tarafta toprak yollarından lağım akan, suyu elektriği olmayan büyük apartmanların arkalarında sıkışıp kalmış hergün yıkılmak tehdidi altında ki gecekondularda oturmak zorunda bırakılan biz üvey kardeşler. Sonrada Biz Türk Milleti zengin fakir hep kardeşiz. Öyle mi?

Gerçeklerden korkmıyalım. Açıkça söylersek; Zengin ve fakir kardeş olamaz. İnsan olarak kardeş olması gerekir ama Menfaatler bu kardeşliği yok eder.

Meselâ biz işçileri ele alalım. Patronla işçinin menfaatleri taban tabana zıttır. Duyulmuş şeymi— İşçisi çok kazanan bir fabrika kâr etmişte patronu yaz tatilini avrupada geçirmiş, olsun..

Patron nasıl Düşünür;

İşçi az kazanmalı, kazandığı boğazına, ilâcına yetmemeli ki; bu kötü şartlar içinde baş kaldırmadan çalışmaya mecbur olsun. Ağır sanayii kurmayıp Montaj fabrikası kurmalı ki (Üç bin — Beş bin işçi çalışabilecek fabrikalar yerine üç yüz — beşyüz kişilik fabrikalar kursun ki) işsizler çoğalsın, iş için fabrika kapılarında bekleşsin ki sen patrondan hak isteme. İşçinin istikbali patronun elinde olmalı ki patron işçiyi istediği gibi kullanılabilsin. Kendi kazancını arttırsın. Yazını kışını ayrı ayrı yerlerde geçirsin, yabancı bankalara paralarını istif ettirsin. Ense göbek yerinde krallar gibi yaşasın.

İşçi nasıl düşünür;

Yüzlerce kişi bir kişiye çalışıyor. Böyle şey olmaz. Madem ki hep beraber çalışıyoruz çalışmamız karşılığında ürettiğimiz malların karından hep beraber faydalanmalıyız. Bir işçi 8 saatlik çalışması sonucunda çoluk çocuğunu sonuna kadar okutabilmeli, ailesi ve çocunklarının tedavi ve bakımlarını en iyi şekilde yapırabilmeli. Tek katlı ama aile sayısına göre yapılmış rahat bir şekilde bahçesi olan evlerde oturabilmeli, Radyo, Teyp, Pikap Çamaşır makinası Buz dolabı gibi araçlara sahip olabilmelidir.

Görülüyor ki; İşçi ile Patronun menfaatleri çatışmaktadır. Toplumumuzda bunun gibi toprak ağasıyle Topraksız köylünün, küçük esnaf ve sanatkârın Büyük sermayedarlar ve Tüccarlarla menfaatleri çatışır.

Yalansız dolansız bizim kader birliği yapabileceğimiz kardeş olduğumuz ve menfaatlerimizde bir olan sınıflar ve zümreler İşçiler, Köylüler; küçük esnaf ve sanatkârlar ve kodaman olmayan memurlardır.

VELHASIL : PATRONLARIN, AĞALARIN, TÜCCARLARIN SALTANATI BİZLERİN VARLIĞINA BAĞLIYSA BİZLERİNDE İNSAN GİBİ YAŞAMASI PATRONLUĞUN AĞALIĞIN TÜCCARLIĞIN ORTADAN KALKMASINA BAĞLIDIR.

Seyyar Esnaf Kendi Öz Teşkilâtlarını Kurmalıdır...

Toprak Reformunun yapılmasına yanaşma, büyük fabrikalar açmasına Çoluk çocuğunun nafakasını çıkarmak isteyen Anadolumuzun fakir, namuslu, mert evlâtlarına yapmamadığın cefayı bırakma.

Kahramanlık taslayan Şube Müdürlerine Zabıta Amir ve Müdüran Ekibine sormak gerekir. Seyyar Esnafın Malını imha, Saymadan, zabıt tutmadan terazisini arabasını gasbetme yetkisini hangi kanunlara dayanarak almaktasınız.

Eğer işi zorbalığa döktüyseniz, Unutulmasın ki zor, zoru getirecektir. Vatandaşı kanunsuz yollara sevketmenin cezasını ilk önce siz çekeceksiniz.

Bilhassa son günlerde Eminönü mıntıkasında, Şube Müdürü de başta olmak üzere seyyar esnaf üzerine baskılar arttırılmış, arabalar ve malları toplayıp günlerce Zeytinburnu deposunda alıkoyulduğunu üzülerek öğrenmiş bulunuyoruz.

Kodamanların karşısında iki büklüm her kanunsuzluğu kitabına uydurma ama ekmek parasına çalışan garibana vur ha vur.

ALMAYIN BRE MAZLUMUN AHINI ÇIKAR AHESTE AHESTE.

KURTULUŞ YOLU ⁂ Halk Gazetesi ⁂ Sahibi : Minu İnkaya ⁂ Sorumlu Müdür : Mehmet Adnan Ermiş ⁂ 15 günde bir çıkar ⁂ Fiatı 15 kr. ⁂ İdare Merkezi : Horhor Cad. Molla Hüsrev Sok. No. 9/6 Aksaray ⁂ Baskı : Hermon Matbaası ⁂ Dizgi Yönet Matbaası ⁂ İlân pazarlıkla, Basıldığı tarih: 3/12/1968.

GERİ KALMIŞLIK

(1. sayfadan devam)

doğum yapan kadınların doğan çocuğunun göbeğini taşla kesmesini önleyememiş, binlerce hastasını hastane kapılarında beklemekten kurtaramamış bir ülkede böbrek nakli, kalp nakli de yapılsa o ülkenin sağlık işleri geri kalmışlıktan kurtulmuş sayılmaz.

Bir ülkede üniversite sınavlarına giren elli bin öğrenciden, kırk bini okuyacak bir dol bulamazsa, o ülkenin onüç bin köyünde okul yoksa, iki milyon çocuk okul ve öğretmen yüzü göremiyorsa o ülkede ne çeşit eğitim denemeleri ve tartışmaları yapılırsa yapılsın o ülkenin eğitimi geri kalmış ülke eğitimi olmaktan kurtulamaz.

Aynı görüşler tiyatro için, sinema, ulaşım ve diğer bütün bölümler için de böyledir. Daha önce de belirttiğimiz gibi bir takım ileri durumda görünen davranışları ölçü almak, buna göre yargıya varmak yanlıştır. Önemli olan bir işin bütününde aynı ileri durumu yaratabilmek, işi bilimsel raya oturtabilmektir.

Dahası var. Bir ülkenin devrimcisi bile, belirli bir oranda, geri kalmış bir devrimcidir. Onun da aksıyan, devrimcilikle bağdaşmıyan yanları vardır. Böyle ülkenin devrimcileri, genellikle, **(Ben) lerini yenememiş kişilerdir. Bunlar (Biz) içinde (Ben) olmayı öğrenememişlerdir.** Bir türlü davanın eri olmayı kabul edemezler. Mutlaka rütbeli olmak isterler. Bir davanın yürümesini yalnızca kendilerinde görürler. Onlar bu işten çekilirlerse davanın temelinden yıkılacağını sanırlar. Teori de onlarındır, pratik te. Stratejiyi de onlar bilir, taktikleri de. Yine geri kalmışlığın çok tipik bir örneği olur ki, bu gibileri, genellikle başkaları da gerçek devrimci sayar.

Oysa devrimci güç tabandadır. Halkın içindedir. Bu güç, genellikle de, sessizdir, ortamını yakalamadıkça gücünü göstermez. Bugün kendilerini devrimci sayanlar, bu konuda yazı yazanlar, çizenler, konuşanlar, türlü eylemlerde bulunanlar gerçekte bu güçten esinlenirler. Ve bu güce dayanırlar. İlk devrimci atılımlar, devrimci işaretler daima ve önce bu kaynaktan gelir. Sonra diğer devrimciler harekete geçerler. Kurtuluş savaşları, diğer dönüşümler, devrimler hep bu gücün eseridir. Gerçek liderler bu gücü görmüş ve buna dayanmış kişiler arasından çıkmıştır. Böyle bir güç olmasaydı ve Mustafa Kemal böyle bir güce dayanmasaydı Türk Kurtuluş Savaşı gerçekleşebilir miydi? Böyle bir güç olmasa her türlü önlemlere karşı devrimci hareket böylesine büyür, gelişir miydi? Devrimci hareketlerin öncüsü ve temeli olan bu gücü göremiyenler hangi duruma gelirlerse gelsinler, hangi eylemlerde bulunurlarsa bulunsunlar sonunda bir hiç olmaktan kurtulamazlar. Hattaki devrimci gücü kendilerinde görenler, veya vehmedenler bu duygularını yenemedikleri yerde bir gün davaya ihanet te ederler.

«Tarihte bunların, bunlar gibi olanların örnekleri çok olduğu gibi, devrimci hareketin gerçek güç kaynağının halkın içinde olduğunu gösteren örnekler de çoktur. Nitekim daha hiç bir yerde konuşulmadığı, fikir tartışmaları yapılıp fikrî ortamı yaratılmadığı halde Lâtin alfabesinin kabulünü 1923 yılında ve İzmir İktisat Kongresinde bir önergeyle isteyen iki işçi temsilcisi, olmuştur. 1928 yılında kabul edilen Lâtin alfabesinin kabulüne zamanın üniversitesi bile karşı çıkmışken işçilerin bundan yana olmaları tabanın devrimci gücünü en güzel şekilde yansıtmaktadır.

Geri kalmışlığı bir bütün olarak ele alır ve devrimcilerimiz geri kalmış devrimci olmaktan kurtulurlarsa geri kalmışlık ortadan kalkar.»

PAHALILIK

1. sayfadan devam

dana getiren ana ve babalarında yeteri kadar gıda alamamalarıdır.

Beslenme sadece karın doyması demek değildir. Beslenmek için luzumlu gıdaları almak lâzımdır. Meselâ, bilim adamlarının yaptıkları bir hesaba göre, bir kişi bir günde : 400 gram et 60 gram sade yağ 60 gram zeytin yağ 200 gram prinç veya makarna 400 gram taze sebze 600 gram ekmek ve tatlı yemesi lâzımdır. Yine bilim adamlarına göre, bunlar içinde bilhassa hayvanlardan elde edilenler, yani, et, süt, yumurta en önemlileridir. Ama gel görki bu önemli gıdalar herkesin sofrasına girememektedir.

Herkesin sofrasına giremiyor, çünkü, bugün İstanbulda fiyatlar ortalama olarak : et 12 - 15 lira Peynir 13 lira Zeytin 7.25 kuruş Fasulya 4.95 kuruş Pirinç 4.10 kuruş Süt 2.50 kuruş Yoğurt 3.50 kuruştur.

Yapılan bir hesaba göre ise, İstanbulda, sabahleyin : çay sana, zeytin, öğle ve akşam: sebze ve pilâv, haftada bir günde et yiyebilmek için ayda 1523 lira kazanm[illegible]. Halbuki yine İstanbulda, çalışan memurların her 100 tanesinden 70 i ayda 300 ilâ 600 lira kazanıyorlar. İşçiler desen, onlarda aynı. Sofranda bunları göremiyorsun, çünkü, senin kazandığın her 100 liradan 51 lirası yiyeceğe gider. Gerisi ev kirası, odun kömür, çocuğunun okul masraf, doktor ilâç v.s.... Bunların fiyatları ise her geçen gün alabildiğine pahalılanıyor. 10 sene önce koyun etinin kilosu 390 kuruş idi. Bugün 12 - 15 lira. Ekmeğe daha geçende zam yapıldı. Peşine diğerleri geldi. Eskiden de zaten bunları pek götüremiyordun evine. Şimdi hiç götüremiyorsun. Çünkü senin gelirin fiyatlar kadar hızlı artmıyor. İşçinin hakiki geliri artması lâzımken aksine daha da azalıyor 10 sene önce 100 lira ile 25 kilo et alabilecekken, bugün 100 lira ile ancak 8 kilo et alabilirsin. Üstelik, sözüm ona kalkınıyoruzda. Ama her ne hikmetse senin payın yok ortada. Senin payın ortada yok ama, el oğlu, köpeğinin doğum günü için 150.000 liralık masraf yapıyor Senin payın ortada yok ama, eloğlu kızının nişanı için Avrupadan, Amerikadan 170.000 liralık havaii fişek getiriyor ve güm... güm... patlatıyor. İşin kötüsü, sadece fişekler patlamıyor, bu arada dar gelirli fakir halkın, pahalılıktan, geçim sıkıntısından göbeği de çatlıyor. Senin de sofranda her geçen gün katığın biraz daha azalıyor.

Ama olsun. Gün ola, hayır ola.

C. A.